

РЕШЕНИЕ

№ 32680

гр. София, 06.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 01.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4297** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от Х. Б. О., гражданин на И. по твърденията в жалбата, [дата на раждане], постъпила на дата 14.04.2025г. чрез адвокат Л. В. Д. от САК, срещу Заповед № 5401 ПАМ - 95-29.03.2025г. на зам. началника на ГПУ В., с което на оспорващия е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

По искането с жалбата за отмяна на разпореждането по чл.60 АПК в оспорената заповед, съдът се е произнесъл с Определение № 14376/25.04.2025г. по делото, оставено в сила с Определение № 7070/25.06.2025г. по адм.д. 6654/2025г. на Върховен административен съд и като резултат жалбата срещу разпореждането за допуснатото предварително изпълнение е отхвърлена.

. С жалбата се иска отмяната на заповедта, като се твърди, че същата е немотивирана, липсвали законовите предпоставки за издаването ѝ, както и е издадена при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на предписана от закона процедура. Претендира се незаконосъобразност на всички основания по чл.146 АПК и се иска отмяната на заповедта. Прилага писмени доказателства, иска от съда да задължи ответника да представи административната преписка по оспорената заповед.

В съдебно заседание оспорващият не е представляван, ответникът също не е взел становище в съдебно заседание по делото.

По делото са приети доказателствата по административната преписка. Съдът с определение № 232027 от 03.07.2025 г. по делото е дал изрични указания указания към страните, в това число към адвокат Д., че следва да представи оригинал на документа за самоличност на оспорващия, от

който е направено приложеното към жалбата копие на една от страниците. Посоченото указание на съда не е изпълнено, предвид на което съдът не приема същия като доказателство по делото.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу заповедта по искането за отмяна на разпоредената с нея принудителна административна мярка "връщане", е подадена като електронен документ на дата 14.04.2025г., подписан от адвоката с квалифициран подпис, допълнително е представено и пълномощно. Жалбата срещу наложената ПАМ с оспорената заповед е допустима.

По фактите съдът приема следното:

Със Заповед № 5401 ПАМ - 95-29.03.2025г. на зам. началника на ГПУ В. е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" на чужденеца Х. О., мъж, гражданин на И., [дата на раждане] Мярката е наложена на основание чл. 41, т.1 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ, както и мотивите изложени в предложение № 5401р-4748-209.03.2025. Видно от мотивите на предложението, група лица - общо 11, са задържани на паркинг на 3 км от Д. мост при ГКПП В. и обратно са предадени на българските власти от румънските, съгласно спогодба за обратно приемане на собствени граждани и на чужденци. Всички лица са се представили като граждани на И. и без документи за самоличност. Установено е, че същите са преминали ГКПП В. Д. Мост в 5:45ч. укрита в конкретен товарен автомобил, управляван от турски гражданин. След проведени беседи, едно от лицата е посочило свои имена Х. О., мъж [дата на раждане] в И. и с иранско гражданство. В предложението е посочено, че чужденците не могат да удостоверят влизането си в страната по законоустановения ред.

В мотивите на жалбата се оспорва, че заповедта е издадена срещу лице, което не съществува, представя се паспорт на лице, родено на дата 22.10.2007г. и с имена Х. Б. О., гражданин на И.. Твърди че лице Х. О., [дата на раждане] и което да е родено в И., не съществувало, а задържаното лице е иракския гражданин с посочените имена, непълнолетно лице. Освен това претендира и нарушаване на принципа за забрана за връщане, тъй като бил кюрд. Прилага молба за международна закрила до председателя на Държавната агенция за бежанците и справка за ситуацията на кюрдите в И..

По преписката е приложена и заповед № № 5401 ПАМ - 96-29.03.2025г. на същия орган, с която е разпоредено чужденецът да бъде принудително настанен в СДВНЧ.

За компетентността на органа да издаде оспорената заповед е представена Заповед № 4066з-651/22.03.2024г. , с което на основание чл.44, ал.1 ЗЧРБ, директорът на РДГП Р., е оправомощил служители, сред които за ГПУ В. изрично гл. инспектор Б. С., зам. Началник, да налага ПАМ по ЗЧРБ.

Доколкото от страна на оспорващия не се доказва произходът му- И., в това число по указанието на съда да представи в оригинал паспортът, чието копие е представено към жалбата и за лицето Х. О. Б., гражданин на И., то е неотнормиса представената към жалбата справка за ситуацията в И..

Видно от данните, изнесени в жалбата, чужденецът не само незаконно е преминал българската граница за Румъния, укрита в товарен камион, което съдът приема за установено, не може да докаже законно влизане в страната, но се опитал да заблуди българските власти за самоличността си. Тези обстоятелствата кореспондират изцяло с възприетата фактическа обстановка от

граничните органи и съдът приема за установени.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи

По приложимото право:

В чл.39а, ал.1 ЗЧРБ са изброени изрично ПАМ, които могат да бъдат налагани по този закон. Процесната принудителна административна мярка „връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ спрямо чужденец, е предвидена в чл. 39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ. Въведена е с изменение на разпоредбата с ДВ бр.97/2016г., а видно от законопроекта за приемане на изменението на разпоредбата: „Друга група промени са насочени към уеднаквяване на терминологията с европейската, като навсякъде в Закона за чужденците в Република България и в Закона за убежището и бежанците думите "принудително отвеждане" са заменени с "връщане". Съгласно чл. 41, т.1 ЗЧРБ „връщане“ се налага когато: „чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред“. Разпоредбите на Директивата за връщането – Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, са въведени още с изменения в ЗЧРБ през 2009г., видно пар.16 от към Закона за изменение и допълнение на Закона за чужденците в Република България, обн. - ДВ, бр. 36 от 2009 г.

Процесната ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 вр. чл.41, т.1 ЗЧРБ, съответства на понятията за „връщане“ и „решение за връщане“, предвидени по чл. 3, т.3 и т.4 от Директивата за връщането. Така „връщане“ по чл.3, т.3 от Директивата е процесът на връщане на гражданин на трета страна при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане в:

„-неговата страна на произход, или

-страна на транзитно преминаване в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености, или

-трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет;“.

Съответно понятието „решение за връщане“ по чл.3, т.4 от Директивата е:

„административно или съдебно решение или друг акт, което определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане;“

Издаването на заповед за налагане на ПАМ „връщане“ по чл.41, т.1 ЗЧРБ следва да съответства на предвиденото по чл.6, пар. 1 от същата Директива изискване:- „Държавите-членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия.“

Съгласно чл.6, пар.6 от Директивата за връщането, директивата не препяства държавите-членки да приемат решение за прекратяване на законния престой, заедно с решение за връщане и/или решение за извеждане и/или забрана за влизане в рамките на едно административно или съдебно решение или акт, съгласно националното им законодателство, без да се засягат процедурните гаранции, предвидени в глава III и в други приложими разпоредби на общностното и националното законодателство.

В чл.7, пар. 1 от Директивата за връщането е предвидено изискване относно съдържанието на решението за връщане, а именно:

„В решението за връщане се предвижда подходящ срок за доброволно напускане с продължителност от седем до тридесет дни, (...). Държавите-членки могат да предвидят в националното си законодателство, че подобен срок се предоставя единствено след подаване на

молба от засегнатия гражданин на трета страна. В този случай държавите-членки уведомяват засегнатите граждани на трети страни относно възможността да подадат подобна молба.“

В националното право що се касае до срока по първото изречение от нормата на директивата – от 7-30 дни, е предвидено задължение за определяне на срок за доброволно напускане в тези граници – чл.39б, ал.1 ЗЧРБ, а определянето на по-дълъг срок – по молба на чужденеца и до органа, издал заповедта за срока по първата алинея, съгласно чл.39а, ал.2 ЗЧРБ.

Съгласно чл.7, пар. 4 от Директивата за връщането, държавите-членки могат да се въздържат от предоставяне на срок за доброволно напускане или да предоставят срок, който е по-кратък от седем дни в следните случаи: „ако съществува опасност от укриване или ако молбата за законен престой е отхвърлена като явно неоснователна или измамна, или ако засегнатото лице представлява опасност за общественения ред, обществената или националната сигурност“.

Съгласно чл.8, пар.1 от Директивата за връщането, озаглавен „Извеждане“: „Държавите-членки предприемат всички необходими мерки, за да изпълнят принудително решението за връщане, ако не е бил предоставен срок за доброволно напускане съгласно член 7, параграф 4 или ако задължението за връщане не е било изпълнено в рамките на предоставения съгласно член 7 срок за доброволно напускане.“

В чл.8, пар.3 от Директивата за връщането е предвидено, че държавите-членки могат да приемат отделно административно или съдебно решение или акт за постановяване на извеждането. В националното право няма предвиден такъв отделен акт.

Съгласно чл.5, от Директивата за връщането, при прилагането на директивата държавите-членки спазват принципа на „забрана за връщане“. По отношение на процесната ПАМ, в националното право е въведена изрично такава разпоредба с чл. 44а, ал.5 ЗЧРБ - нова разпоредба, ДВ, бр. 21 от 2021 г., а именно: „Чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение.“

Видно от Препоръка на Комисията (ЕС) 2017/2338 от 16 ноември 2017 година за създаване на общ Наръчник за връщането, който компетентните органи на държавите членки да използват при изпълнението на задачи, свързани с връщането и конкретно т.1.4 е обсъдено понятието за „решение за връщане, основано на чл.3, т. 4 и чл.6, пар.6: „В решението за връщане могат да се съдържат допълнителни елементи, като например забрана за влизане, срок за доброволно напускане, посочване на страната на връщане. Когато държавата на връщане не се упоменава, държавите членки трябва да гарантират съблюдаване на принципа на забрана за връщане в съответствие с член 5 от Директивата за връщането. Държавите членки разполагат с широки права за преценка по отношение на възможната форма (решение или акт, съдебна или административна) на вземане на решение за връщане.

По т.1.5 от Наръчника за връщането е обсъдено понятието „заповед да извеждане“, основано на чл.3, т.5 и чл.8, пар. 3 от Директивата за връщането, като конкретно е посочено, че „Заповед за извеждане може да бъде издадена заедно с решението за връщане (едноетапна процедура) или отделно (двуетапна процедура). В случаите, когато решението за връщане и заповедта за извеждане се издават заедно в рамките на едноетапна процедура, трябва да се пояснява — в случаите, когато е предоставен срок за доброволно напускане — че извеждането ще се извърши само ако не е спазено задължението за връщане в срока за доброволно напускане.“

Също по т.1.5 от Наръчника е прието, че: „Предвид задължението на държавите членки винаги да спазват принципа на забрана за връщане, извеждането (физическото транспортиране извън държавата членка) не може да е до неопределена дестинация, а само до конкретно определена държава на връщане. Подлежащото на връщане лице трябва да бъде информирано за

дестинацията на операцията по извеждане предварително, така че то да може да посочи евентуалните причини, поради които счита, че извеждането до предложената дестинация би било в нарушение на принципа на забрана за връщане, и да може да упражни правото на обжалване. Комисията препоръчва да се посочва страната на връщане в отделното решение за извеждане (двуетапна процедура) или да се посочва страната, в която лицето ще бъде изведено в случай на неспазване на задължението за връщане, в комбинираното решение за връщане и извеждане (едноетапна процедура), или гражданинът на трета страна да бъде информиран чрез друго решение или акт.

В т.5 от Препоръката на Комисията е посочено, че релевантният критерий за определяне на държавата членка, отговорна за извършване на процедурите за връщане, е мястото на задържането. В решенията за връщане следва да се посочва задължението съответният гражданин на трета страна да напусне територията на издаващата държава членка и да достигне трета страна в съответствие с определението за „връщане“. Според дадените пояснения в препоръката, „връщането“ е много широко понятие и обхваща процеса на връщане обратно в трета страна при (доброволно или принудително) изпълнение на задължение за връщане. Извеждането е по-тясно понятие, то означава принудително изпълнение на задължението за връщане, и по-специално физическо транспортиране извън държавата членка. В решенията си по дело C-61/11, El D. (точка 41) и дело C-329/11, A. Съдът вече подчерта, че Директивата за връщането предвижда „постъпателност в мерките“, вариращи от доброволно изпълнявани до принудително изпълнявани.“

Освен горното, в чл.12, параграфи 1 от Директивата са предвидени изисквания за форма и съдържание на решения, свързани с връщане - издават се в писмена форма и посочват фактическите и правните основания, както и информацията относно съществуващите правни средства за защита. Допуска се и издаването на такива решения на стандартен формуляр, което не е възприето в националното право.

В заключение, съобразно принципа за законност по чл. 3 АПК, административните органи могат да упражнят правомощията си само в рамките на предвиденото в закона. По националното право не е предвидено изрично издаването на „решение за извеждане“ по смисъла на чл. 3, т. 5 и чл. 8, пар.3 от Директивата за връщането. Предвидено е само издаването на решение за връщане по смисъла на директивата чрез издаването на заповед за налагането на ПАМ „връщане“ по чл.39а, ал.1, т.2 вр. чл.41 ЗЧРБ, в което да се посочи страната, до която ще бъде върнато лицето. Също по националното право е предвидено изрично, че при налагането на ПАМ връщане следва да се преценява и спазват определени изисквания - по чл.44а, ал.5 ЗЧРБ, които по същество съставляват съдържанието на принципа за забраната за връщане, предвиден по чл.5, т.4 от директивата.

Също срок за доброволно напускане на страната в рамките на предвидения максимален такъв по чл.39б, ал.1 ЗЧРБ, се предоставя със заповедта за налагането на ПАМ „връщане“. Издаването на заповед за ПАМ връщане по националното право следва да постига целите и да изпълнява всички изисквания относно понятията за връщане, решения за връщане и за извеждане, за доброволно напускане, предвидени по Директивата за връщането. В зависимост от съответствието с целта, смисъла и съдържанието на обсъдените разпоредби на Директивата, следва да бъде преценявана и законосъобразността на процесната заповед.

Правни изводи по законосъобразността на оспорената заповед:

По спазване на изискванията за компетентност и процесуалните правила:

На основание изложеното по фактите, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ – изрично оправомощено от директора на РДГП – Р. лице, което даказва наред с другото и заеманата длъжност. Следователно, процесната заповед е издадена от компетентен да наложи ПАМ по чл.39а, т.2 ЗЧРБ - "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;", която мярка в чл.41, ал.1 ЗЧРБ е посочена само като „връщане“.

В чл. 39а ЗЧРБ изрично са регламентирани принудителните административни мерки, които могат да се налагат на чужденците, като по т. 2 е предвидена ПАМ "2. връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;" Съгласно чл. 41, т.1 ЗЧРБ : "Връщане се налага, когато: 1. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред;"

По спазване на изискванията за съдържание и форма на заповедта и процесуалните изисквания:

Формално заповедта е издадена в изискващата се писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването ѝ, в съответствие с предвиденото по чл.12, пар.1 от Директивата за връщането и чл.59, ал.2 АПК.

Фактите, посочени в мотивите на предложението за налагането на процесната ПАМ са установени с участието на чужденеца. Такива са данните за незаконното влизане на територията на страната, които не са оспорени с жалбата, нито са изтъкнати факти, които да сочат за легално преминаване на границата или, че разполага с валиден паспорт, без адрес в България и по негови данни с иранско гражданство, [дата на раждане] , в И.. Предвид на изложеното за данните, събрани след проведена беседа с чужденеца и чрез нарочен преводач, то са спазени изискванията на чл. 26 и 34 АПК, като чужденецът не е представил нови доказателства, нито е изтъкнал нови факти и обстоятелства за личното си положение в хода на съдебното производство.

В мотивите на заповедта органът се е позовал на установеното по преписката и което не се оспорва в жалбата до съда, конкретно обективизирано в предложението за налагането на ПАМ, конкретно, че е лице без документ за самоличност, който не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Съдът цени предложението, което съдържа и установени при проверката данни и за действията на органите на граничните власти, като официален документ, съставен при и по повод извършвана административна дейност от издателят му.

Съдът на ЕС вече се е произнесъл в решенията си по дело C-61/11, *El D.*(точка 41) и дело C-329/11, *A.*, че Директивата за връщането предвижда „постъпателност в мерките“, вариращи от доброволно изпълнявани до принудително изпълнявани.“ Органът следователно, следва да се произнесе по прилагането на чл.7, пар.1 или пар. 4 от Директивата за връщането за да се изпълни даденото тълкуване за постъпателност на прилагането на мерките, като изложи мотиви за това.

С процесната заповед не е предоставен срок за доброволно напускане, както

изисква чл.39б, ал.1 ЗЧРБ. Със заповедта не е предоставен срок за доброволно изпълнение на задължението за напускане на страната, а в разпоредителната част е посочено, че изпълнението на заповедта може да бъде осуетено или сериозно затруднено, поради което на основание чл.60, ал.1 АПК е допуснато предварителното ѝ изпълнение. Видно от чл.39б, ал.4 ЗЧРБ, както и от чл.7, пар. 4 от Директивата за връщането, не са предвидени основания свързани с осуетяване или сериозно затрудняване на изпълнението на мярката, а срок за доброволно напускане може да не се предостави само в случай, че лицето представлява заплаха за националната сигурност или обществения ред. Следователно, се касае за различни, предвидени в закона основания и мотивите за допуснатото предварително изпълнение на заповедта за връщане, не са относими към предоставянето или не на срок за доброволно напускане.

Както следва от разпоредбата – чл. 39б, ал.1, вр. чл. 39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ - следва да се предостави срок за „доброволно изпълнение на задължението за „връщане“, което включва и хипотеза на „доброволно напускане“ – чл.39б, ал.2 ЗЧРБ, очевидно последното е също в изпълнение на задължението за връщане.

Ако чужденецът разполага с валиден национален паспорт, означава, че съществува правната възможност доброволно да напусне страната. Също означава и възможност за избор от страна на чужденеца на дестинация, различна от държавата му на произход, което също ще съставлява изпълнение на задължението за връщане. В казуса по делото обаче Х. Б. О. е лице без документи за самоличност, самоличността и гражданството му не са потвърдени. Следователно, в казуса по делото не е съществувала нито правна нито фактическа възможност за чужденеца да напусне доброволно страната. При тези обстоятелства за Х. Б. О. , предоставянето на срок за доброволно напускане е било изцяло безпредметно и следователно, не съставлява съществено нарушение, обосноваващо различен резултат на административното производство.

Както се посочи по-горе за препоръката на Комисията, във връзка с решението за връщане при едноетапна процедура, лицето следва да бъде информирано за държавата, в която ще бъде изведено с оглед спазването на принципа на „забрана за връщане“, предвиден по чл.5 от Директивата за връщането. Съгласно допълнението на чл.44, ал.1 ЗЧРБ с пар.24 на ЗИД на ЗЧРБ, обнародван ДВ бр.21 от 12 март 2021г., *„В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. При настъпване на основателни причини данните относно държавата могат да бъдат променяни от органа, който е издал заповедта.“* Изразът „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, съставлява съдържанието на конкретна ПАМ, предвидено в чл. 39а, т.2 ЗЧРБ, но предвид изричното посочване на държавата на произход на чужденеца, то е без

съмнение за коя държава става въпрос – в случая И., което изрично е посочено в частта „Относно: Връщане до страната на произход- И.“. Следователно, без всякакво съмнение държавата по произход е И., а посочването на другите възможности – са с оглед изменението на заповедта, както е предвидено по чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Следователно, не е допуснато нарушение на посочената разпоредба.

По материалната законосъобразност на наложената ПАМ „връщане“:

В казуса по делото чужденецът е без документи за самоличност, по неговите твърдения, е посочен като гражданин на И., което не е потвърдено. Жалбоподателят е чужденец, в незаконен престой към датата на издаване на оспорената заповед. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 от ЗЧРБ, според която чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Чужденец е и лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Понятието „незаконно пребиваващ чужденец“ е дефинирано в разпоредбата на параграф 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ, според която това е всеки чужденец - гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следователно, жалбоподателят е чужденец по посочената разпоредба, и съответно „незаконно пребиваващ чужденец“ в страната.

Към датата на издаването на процесната заповед не са представени доказателства за висящо производство по предоставяне на международна закрила. Твърди се бланкетно в жалбата, че посоченото право е упражнено но без никаква конкретика. При разпределената то съда тежест на доказване, този факт остана недоказан от страна на оспорващия. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава- членка.

Както не е спорно по делото, към датата на издаването на процесната заповед, Х. Б. О. е незаконно пребиваващ в страната гражданин на трета държава по смисъла

на цитираните норми от националното право и от правото на ЕС, липсват данни да има законно право на пребиваване на каквото и да е основание към този момент. Следователно, по принцип може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41, т.1 ЗЧРБ - връщане, съответно адресат на заповед за налагането на такава мярка по чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Заявеното намерение на чужденеца да подаде молба за закрила до българската държава, обективизирано в предложението, също не съставлява правна пречка за налагането на процесната ПАМ. Така чл.67, ал.1 от Закона за убежището и бежанците, съдържа забрана за изпълнението на ПАМ като процесната при висящо производство по този закон, но не налага забрана за налагането на такава мярка. Видно от чл. 67, ал. 1 ЗУБ принудителни административни мерки: „отнемане правото на пребиваване“, „връщане“, „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната“ не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение, а в ал. 2 е посочено, че принудителните административни мерки се отменят, когато на чужденеца е предоставено убежище или международна закрила. Следователно, производството по съдебна проверка на законосъобразността на ПАМ може да бъде проведено, тъй като с чл.67, ал.1 ЗУБ е отложено само нейното изпълнение до решаването на въпроса за предоставянето на търсената международна закрила. Дори и да е налице висящо производство за международна закрила, то е без правно значение за провеждане на производството по налагането на ПАМ по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ, доколкото такова производство е относимо само към привеждане в изпълнение на влязлата в сила ПАМ.

Държавите членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, съгласно член 6, § 1 от Директива 2008/115, а актът по чл. 41 ЗЧРБ има фактически функцията да установи по надлежния ред, че гражданинът на трета държава има качеството на незаконно пребиваващ на територията на страната, както и да му наложи задължение за връщане. Посочването на страната по произход касае изпълнението на ПАМ „връщане“. Компетентните национални органи следва да могат да прилагат решенията за връщане, без да е необходимо повторно стартиране на процедурата след определен период от време (например една година), при условие че индивидуалното положение на съответния гражданин на трета страна не се е променило съществено фактически или юридически (например промяна в правния статут, риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане) и без да се засяга правото на изслушване и на ефективни правни средства за защита, в това число при съобразяване на постановеното от Съда на ЕС в решението по дело C-601/15, *J.N.* (точки 75—76 и точка 80). От изложеното следва, че „решението за връщане“ следва да се третира като самостоятелен административен акт, независим от преценката, в коя държава ще бъде върнато лицето, който елемент от понятието за връщане в широк смисъл, е възможно да търпи промяна.

Няма данни за оспорващия - дори адрес на територията на страната, за да е приложимо предвиденото по чл.44, ал.2 ЗЧРБ – зачитане на каквито да са права, упражнявани на територията на страната – правото на личен и семеен живот или каквито и да са други данни за страната му на произход, твърдението е бланкетно без конкретика, свързана индивидуално с оспорващия. Данните са единствено за транзитно преминаване през територията на страната, укрит, с цел да я напусне за друга държава-членка.

Изцяло недоказани са и твърденията, че оспорващият е друго лице, в това число и непълнолетно. Установени са редица медицински методи за установяване на възрастта, но такива доказателства не бяха поискани, нито за произход от И. и поради това бланкетно се твърди и нарушаване на забрана за връщане.

От изложеното следва извод, че законосъобразно и в съответствие с материалния закон е наложена процесната ПАМ „връщане“, на Х. Б. О., на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ. Неоснователно, по изложените правни и фактически съображения, са доводите на адвоката в жалбата за незаконосъобразност на наложената ПАМ „връщане“, в това число на основание нищожност на заповедта, в нарушение на материалния закон, и на процесуалните правила. Също бланкетно се твърди, че не е предоставена възможност на жалбоподателя да предостави допълнителни доказателства. Такава възможност имаше и пред съда, съдът изрично указва и конкретно посочи тежестта на доказване, но задължението не беше изпълнено от страна на оспорващия.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Б. О., гражданин на И. по твърденията в жалбата, а според административната преписка – на И., [дата на раждане] , срещу Заповед № 5401 ПАМ - 95-29.03.2025г. на зам. началника на ГПУ В., с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 41, т.1 ЗЧРБ – връщане.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: